

ת"פ 48367/01/19 - מדינת ישראל נגד ח"א

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 48367-01-19 מדינת ישראל נ' ח"א (עציר)
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: המאשימה - מדינת ישראל
ע"י עוה"ד מעין דואק

נגד
הנאשם - ח"א (עציר)
הובא באמצעות שב"ס
ע"י עוה"ד עבד אבו עאמר

הכרעת דין

א. כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר מייחס לו ביצוע עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**). על פי עובדות כתב האישום, הגברת ז"א (להלן: **המתלוננת**) היא אשתו של הנאשם ואשר פתחה בהליך גירושין מהנאשם בבית הדין השרעי ביפו. על פי עובדות כתב האישום, לאור הליך הגירושין שנפתח כנגדו, התקשר הנאשם ביום 26.12.18 אל הטלפון של המתלוננת. במהלך השיחה, אמר הנאשם למתלוננת, בין היתר "**הזהרתי אותך יא שרמוטה, יא זונה.. אני אראה לך... מזמן הזהרתי אותך... לא מתגרש ממך... נשבע לך, אני אשחט את הראש שלך ונשבע לך אני אכנס למאסר עולם בגללך**".

ב. עדות המתלוננת בבית המשפט

2. המתלוננת העידה בבית המשפט וניתן לחלק את עדותה לארבעה חלקים כרונולוגיים:

א. החלק הראשון (להלן - **החלק הראשון**): עם תחילת עדותה, נכחו באולם בני משפחה של הנאשם. המתלוננת העידה שהיא נשואה לנאשם ולהם ארבעה ילדים. היא החליטה שאיננה מעוניינת בהמשך הנישואים עם הנאשם ולכן הגישה נגדו תביעת גירושין בבית הדין השרעי ביפו. כמו כן, עזבה את הבית שבו התגוררו יחדיו עם ילדיהם בתחומי העיר לוד ועברה לגור ברמלה אצל הוריה, כאשר ארבעת הילדים נותרו עם הנאשם. בעקבות כך, הנאשם החל להטריד אותה

באופן שיטתי על ידי משלוח הודעות כתובות מהטלפון הנייד ששייך לבתם העונה לשם ש' (להלן: **ש'**) באמצעות תוכנת ה-"וואצאפ" שכוללות קללות ודברי איום וזאת לאור התנגדותו להליך הגירושין. בנוסף, היה מתקשר אליה מאותו הטלפון ובאחת השיחות הוא איים עליה והיא הקליטה את השיחה ופנתה למשטרה בתלונה ומסרה להם את ההקלטה מתוך הטלפון הנייד שברשותה (להלן: **ההקלטה**) (ראו עדותה בפרוט' מיום 13.3.19, עמ' 6 ש' 20 - עמ' 9 ש' 8).

ב. החלק השני (להלן - **החלק השני**): בתום החלק הראשון לעדותה של המתלוננת, ועדיין במהלך החקירה הראשית, התובעת ביקשה להשמיע למתלוננת את ההקלטה שהייתה בשפה הערבית. יש לציין שקיימת מחלוקת בין הצדדים לגבי השאלה האם שומעים את הדובר אומר דברי איום, או לא. בנוסף, הנאשם טען שהוא לא הדובר בהקלטה, ואף העלה טענות נגד קבילות ההקלטה כראיה. על כן, בית המשפט ביקש מהמתלוננת להמתין מחוץ לאולם, כדי שכל צד יוכל לומר לבית המשפט מה לטענתו נשמע בהקלטה וכדי שעדותה לא תזוהם בדרך כלשהי מדברי באי כוח הצדדים. בעוד שהמתלוננת ממתנה מחוץ לאולם, ההקלטה הושמעה בפני מספר פעמים. יאמר כבר עתה, כפי שעוד יובהר בהרחבה בהמשך, כי ניתן לשמוע היטב את תוכן השיחה ואת דברי האיום של הנאשם כלפי המתלוננת.

לאחר שהושמעה ההקלטה בפני, התובעת והסנגור יצאו מאולם בית המשפט על מנת לקרוא למתלוננת לחזור לאולם. לפי דברי התובעת, התנהל עימות מילולי מחוץ לאולם בין המתלוננת לבין מספר נשים ממשפחתו של הנאשם (ראו דברי התובעת בפרוט' מיום 13.3.19 עמ' 10 ש' 14 - 25). לעומת זאת, הסנגור טען שלא התרשם שהיה עימות כזה (ראו דברי הסנגור בעמ' 10 ש' 28 - עמ' 11 ש' 3).

לאחר חזרת המתלוננת לאולם בית המשפט, ההקלטה הושמעה שוב בנוכחות המתלוננת ובנוכחות בני משפחתו של הנאשם. אחת הנוכחות, שהתברר שהינה אחותו של הנאשם בשם ס"ב, העירה בציניות לאחר השמעת ההקלטה **"היא מסכנה"** והוסיפה דברי תוכחה כלפי המתלוננת שנטשה את ילדיה וגרמה למעצר אביהם. להלן דבריה של ס"ב כפי שתועדו בפרוטוקול (פרוט' מיום 13.3.19, עמ' 9 ש' 19 - 21):

"הילדים שלו אבודים בלי אבא שלהם, אחד מעשן, אחד גראס, היא לא יושבת אצלם, לא אכפת לה, הילדים שלו זרוקים ברחובות ולא אכפת לה, אבודים. אני אחותו, באתי לראות מה קורה איתו, אם הוא ישתחרר. אני לא פניתי למתלוננת, היא מקללת, אני לא פניתי אליה, באתי לאח שלי".

בנסיבות אלה, בית המשפט הורה לגברת ס"ב לעזוב את האולם, והיא אכן יצאה. מיד לאחר מכן, גברת נוספת שישבה באולם פנתה לנאשם ואמרה לו **"מה אתה רוצה ממנה, איכס"** (פרוט' מיום 13.3.19, עמ' 9 ש' 25 - 26). בתגובה, המתלוננת אמרה שאותה גברת כינתה אותה **"משוגעת"** מחוץ

לאולם. מיד לאחר מכן, אותה גברת עזבה את האולם מיוזמתה (פרוט' מיום 13.3.19, עמ' 9 ש' 29 - 30).

ג. החלק השלישי (להלן - **החלק השלישי**): עדיין במסגרת החקירה הראשית של המתלוננת על ידי התובעת, המתלוננת נשאלה בשנית לגבי ההקלטה והאם היא מזהה את הדוברים והיא ענתה כדלקמן (פרוט' מיום 13.3.19, עמ' 10 ש' 6 - 11):

"ש. שמענו את השיחה עכשיו, מי מדבר בשיחה?

ת. אני לא יודעת מי זה, אני רוצה לבוא לטובתו, שהוא יצא, והוא לא עשה את זה ויאללה סלאמת (העדה יוצאת מהאולם ובדרכה מסתכלת על הנאשם ואומרת לו בערבית "חסבי אללה").

הערת בימ"ש: הביטוי חסבי אללה הוא פסוק מהקוראן שנאמר בשעת עושק ע"י בני אדם ומשמעו שאין מושיע טוב יותר מלבד אלוהים.

(ההדגשות שלי - ה'א'ש')

בעקבות כך, ניתנה באופן מידי ההקלטה הבאה (פרוט' מיום 13.3.19, עמ' 11):

"ניתן בזאת צו מעצר מידי כנגד העדה הגב' [המתלוננת] אשר תובא באופן מידי לבית המשפט לצורך המשך שמיעת עדותה לאחר שיצאה מהאולם בטרם שהסתיימה החקירה הראשית ומבלי לקבל את רשותו של בימ"ש לכך. מעבר לכך, לאחר שתובא העדה לבית המשפט, עדותה תישמע בדלתיים סגורות, ללא נוכחות מי מבני משפחתו של הנאשם וזאת לאור העובדה שקיים חשש שנוכחותם באולם תמנע ממנה להעיד בחופשיות. השעה כעת 10:11, הדיון יתחדש בשעה 12:00".

(ההדגשות שלי - ה'א'ש')

ד. החלק הרביעי (להלן - **החלק הרביעי**): בשעה 10:14, המתלוננת חזרה לאולם כאשר היא בוכייה. לאחר שהבכי פסק, הושלמה חקירתה הראשית והיא חזרה בה מהדברים שמסרה בחלק הראשון של העדות, שבו הפלילה את הנאשם שאיים עליה עקב הליך הגירושין שיזמה כנגדו. בנוסף, היא הוכרזה כעדה עוינת על ידי התובעת ונחקרה על ידה בחקירה נגדית. כמו כן, התביעה ביקשה להגיש את שתי אמרות החוץ של המתלוננת (ת/1 ו-ת/2) לפי סעיף 10א

לפקודת הראיות [נוסח משולב] התשל"א - 1971. לאחר מכן, המתלוננת נחקרה בחקירה נגדית על ידי בא כוח הנאשם.

במהלך עדותה של המתלוננת בחלק הרביעי היא ציינה שהנאשם "לא איים עליי" (פרוט' מיום 13.3.19, עמ' 12 ש' 6), וכי "אני שיקרתי, אני מוכנה לקבל את זה ולהיכנס לכלא על זה שעשיתי עדות שקר, ואני יכולה לקבל את זה על עצמי, סבבה? סבבה חאלד? (מסתכלת על הנאשם), אני מפגרת אה? בסדר, תגרש אותי וזהו" (עמ' 12 ש' 10 - 12). בנוסף, הכחישה שהדובר בהקלטה הוא הנאשם וטענה שהיא דיברה עם עצמה, שהיא ביימה את ההקלטה ואף דיברה בהקלטה לסירוגין כאשר היא מחליפה את הקול הרגיל שלה בקול של גבר (עמ' 16 ש' 6 - 8).

ג. העדר הצורך להיזקק לסעיף 10א לפקודת הראיות

3. בעיני, החלק הראשון לעדותה של המתלוננת בבית המשפט שבו הפלילה את הנאשם, וצינה שאיים עליה בהקלטה עקב כך שיזמה הליך גירושין כנגדו בבית הדין השרעי ביפו, הוא אמת. ובעוד שהחלק השלישי והחלק הרביעי שבהם חזרה בה מעדותה, הוא שקרי. כמו כן, בחלק הראשון לעדותה, המתלוננת ממילא אמרה את כל מה שכבר נאמר בשתי אמרות החוץ שלה (ת/1 ו-ת/2). כידוע, הלכה פסוקה היא, בעת שעד מאמץ בעדותו בבית המשפט את אמרות החוץ שלו, גם אם הדבר נעשה בצורה גורפת וכללית, אזי, הוראת סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות, שעניינה דרישת החיזוק, לא חלה ומתייגרת (ע"פ 2725/03 **עבדיה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (23.10.03) פסקה 5 לפסק דינה של כבוד השופטת חיות).

4. לפיכך, אין צורך להיזקק כלל לסעיף 10א לפקודת הראיות, לצורך הכשרת אמרות החוץ של המתלוננת והעדפתן על עדותה בבית המשפט. על כן, המסלול הראייתי המרשיע איננו מבוסס על אמרות החוץ של המתלוננת, אלא על עדותה בבית המשפט בחלק הראשון תוך שימוש בכלל של "פלגין דיבורא". למעשה, החלק הראשון לעדותה יחד עם ההקלטה, מהווים יחדיו תשתית ראייתית מספקת להרשעת הנאשם בעבירת האיומים, וזאת מעל לכל ספק סביר, ומבלי להיזקק כלל לאמרות החוץ שלה.

5. לפי הכלל בדבר "פלגין דיבורא", בית המשפט רשאי לקבל כעדות אמת רק את אותו חלק מהעדות שנראה לו מהימן ולדחות את החלקים שנראים לו בלתי אמינים. מבחינת האמינות, אין לראות עדות בהכרח כחטיבה שלמה אחת, אשר לגביה יש רק שתי חלופות, והן - לקבלה בשלמות או לדחותה בשלמות. ניתן לערוך סינון בדברי העדות כדי לנסות לבוד את הבר מן המוצ' ולהבדיל בין האמת לשקר, וזאת על ידי היעזרות בראיות קבילות ואמינות אחרות, או על פי הגיונם של דברים. בית המשפט מודרך במקרים מעין אלה בהוראותיו של סעיף 53 לפקודת הראיות, המפנות לניסיון החיים, להיגיון ולטביעת העין השיפוטית (ראו ע"פ 526/90 בלזר נ' מדינת ישראל, פ"ד מה (4) 133, 185 - 186 (1991); ע"פ 4383/06 **דנינו נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] ניתן ביום 25.1.12, פסקה 26 לפסק דינו של כבוד השופט מלצר).

6. להלן הנתונים בעדותה של המתלוננת בבית המשפט שמובילים למסקנה שיש "לפלג" את "דיבוכא" (קרי, עדותה בבית המשפט) כך שיש לראות בחלק הראשון בעדותה של המתלוננת בבית המשפט כעדות אמת, ובעוד שהחלק השלישי והחלק הרביעי בעדותה, יש לראותם כלא אמת:

א. **ראשית**, החלק הראשון בעדותה של המתלוננת בבית המשפט היה נטול לחצים מטעם בני משפחתו של הנאשם, אשר עד לסיום אותו חלק, לא הציקו לה ולא כינו אותה במילות גנאי. ההצקות מטעם החלו רק בחלק השני שבהמשך דרדר את שלוותה של המתלוננת וגרם לה לבכות ואף לעזוב את אולם בית המשפט בהתרסה.

ב. **שנית**, החלק השלישי והחלק הרביעי שבהם הכחישה שהנאשם איים עליה, הם פועל יוצא של האווירה המתלהמת שנוצרה כלפיה מטעם בני משפחתו של הנאשם בחלק השני.

ג. **שלישית**, השימוש בביטוי בערבית "חסבי אללה" על ידי המתלוננת בעדותה בבית המשפט מיד לאחר החלק השני. מדובר בביטוי שנהוג לומר אותו בשעת עושיק. הביטוי המלא הוא "חסבי אללה ווא נעמה אל-וואקיל" (ובערבית: **حسبى الله ونعم الوكيل**) ושמקורו מהקוראן (סורא 3, אל-עמקאן, פסוק 173). באחד התרגומים של הקוראן לעברית, הביטוי האמור תורגם כדלקמן "דיינו באללה, ומה טוב המשגיח" (**הקוראן בלשון אחר**, תרגם מערבית סובחי עלי עדוי, מרכז בִּיאָנָא, 2015, עמ' 71). הכוונה היא כי די לנעשיק בכוח האל שיושיע אותו למול כוחו של העושיק וכי האל הוא המשגיח (אפשר גם, המושיע) הטוב ביותר.

המילים "חסבי אללה" נאמרו על ידי המתלוננת לאחר החלק השני והופנו ישירות לנאשם והיה ברור שהיא הרגישה עשויה ממנו בשל כך שלא רק שהוא לא מוכן להתגרש ממנה ורוצה לכפות עליה את המשך נישואיהם, הוא גם מאיים עליה בטלפון לרצוח אותה על כך שהרהיבה עוז בנפשה ופנתה לרשויות (ערכאות שיפוטיות, משטרה ושירותי רווחה) ואף מגיעים בני משפחתו לאולם בית המשפט על מנת להציק לה ולבזותה במהלך מתן עדותה. האמירה של המתלוננת לנאשם "חסבי אללה" וזאת מיד לאחר שאמרה שהוא לא איים עליה ושהיא מסרה עדות שקר בחלק הראשון, היא אמירה ספונטאנית שממנה ניבטו אותות האמת, קרי, שהנאשם אכן איים עליה.

ד. בעיות נפשיות של המתלוננת ואופן הערכת מהימנות עדותה

7. בעדותה של המתלוננת בבית המשפט, היא ציינה שהיא סובלת מבעיות נפשיות ואשר גורמות לה להיות עצבנית, מדוכאת ומעוררות בה מחשבות להתאבד. לטענתה, מדובר בהפרעת אישיות ובפוסט טראומה. דברי המתלוננת על בעיותיה הנפשיות עוברים כחוט השני לאורך כל עדותה (פרוט' מיום 13.3.19, מעמ' 19 ש' 2 - עמ' 21 ש' 14). בנוסף, המתלוננת ציינה באמרות החוץ שלה במשטרה שהיא סובלת מבעיות נפשיות ונטולת תרופות בתחום בריאות הנפש (ת/1, ש' 24 - 25). לא הוצגו בפני מסמכים

רפואיים בנוגע למצבה הנפשי של המתלוננת. עם זאת, מטעמי זהירות בלבד, וזאת לאור דבריה שהיא סובלת מבעיות נפשיות, אבחן את מהימנות עדותה על פי המבחנים שנקבעו בפסיקה לבדיקת מהימנות עדותו של אדם שסובל מבעיה נפשית או מלקות שכלית.

8. כידוע, עדותו של אדם הלקוי בנפשו או בכושרו השכלי, היא עדות קבילה לכל דבר ועניין ועל בית המשפט לבחון את משקל העדות לפי המבחן המשולש שלהלן:

א. ראשית, מבחן ההתרשמות הבלתי אמצעית מהעד: על בית המשפט לתת את דעתו להתרשמותו מהעד והאופן שבו העיד, תוך נתינת הדעת לאמור בחוות הדעת הרפואית לגבי מצבו הנפשי, ככל שישנה כזו.

ב. שנית, מבחן הפנימי של העדות: רוצה לומר, בדיקת העדות על פי סימני האמת העולים ממנה, כגון הגיונה או חוסר הגיונה הפנימי, סידורם או בלבולם של הפרטים הנמצאים בה וכיוצא באלה סימנים של שכל ישר המביאים אדם בר דעת להתייחס לדברי זולתו באמון.

ג. שלישית, מבחן החיצוני של העדות: על בית המשפט לבדוק אם קיימים סימני אמת חיצוניים, אשר יש בהם על פי מבחני השכל הישר כדי להשליך אור על אמיתותה של העדות.

(ראו: ע"פ 800/85 ברדה נ' מדינת ישראל פ"ד מ(4) 266, 270-271 (1986); ע"פ 5339/98 מדינת ישראל נ' פלוני פ"ד נו (3) 769, 744-779 (2002); ע"פ 3106/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (3.9.13) [פורסם בנבו] פסקאות 13 - 22 לפסק דינה של כבוד השופטת ארבל שנתנה את דעת הרוב כנגד דעתו החולקת של כבוד השופט דנציגר).

9. להלן התרשמותי מעדותה של המתלוננת, על פי המבחן המשולש:

א. מבחן ההתרשמות הבלתי אמצעית מהעד ומבחן הפנימי של העדות: במקרה שבפניי, מבחן המשנה הראשון ומבחן המשנה השני הולכים יד ביד. החלק הראשון בעדותה של המתלוננת היה סדור וקוהרנטי ונאמרו בו דברים ברורים. המתלוננת הבהירה שהיא איננה חפצה בהמשך קשר הנישואין עם הנאשם ולכן פנתה בתביעה כנגדו לבית הדין השרעי. היא גם עזבה את הבית שבו התגוררו יחדיו עם ילדיהם, על מנת להתרחק מהנאשם בשל יחסו המשפיל והמבזה כלפיה. בנוסף, השימוש בביטוי "חסבי אללה", מדבר בעד עצמו, כפי שכבר הוסבר לעיל. בחלק השני לעדותה, החלה לבכות וזאת בעקבות מילות הגנאי שהופנו כלפיה מצד בני משפחתו של הנאשם, כגון כינויה "משוגעת" וגם השימוש בביטוי "מה אתה רוצה ממנה, איכס", על מנת להביע גועל, וזאת בין אם המילה "איכס" נאמרה על המתלוננת ובין אם נאמרה על הנאשם על כך שמסרב להתגרש ממנה וממשיך להיאחז בנישואיו עמה. מדובר בבכי כנה שביטא מצוקה

אמתית.

ב. מבחנה החיצוני של העדות: עדותה של המתלוננת בבית המשפט נתמכת בראיה חיצונית עצמאית ונפרדת, והיא ההקלטה שעליה אעמוד בהרחבה בפרק הבא.

ה. ההקלטה כראיה קבילה ובעלת משקל גבוה

10. את הדיון בנושא ההקלטה אחלק לשלושה חלקים: ראשית, תוכן ההקלטה; שנית, זיהוי הנאשם כדובר בהקלטה; שלישית, קבילות ההקלטה. אעמוד על כל אחד מהחלקים הללו בנפרד.

1.ה. תוכן ההקלטה

11. את ההקלטה בערבית (הדיסק שסומן 3/ת) שמעתי מספר רב של פעמים. מההקלטה בוקעים שני קולות, אחד של אישה ואחד של גבר. קולה של האישה הוא חזק יותר ובעוד שקולו של הגבר הוא נמוך יותר. הטענה של ההגנה שלא ניתן לשמוע מה אומר אותו גבר, היא מופרכת וחסרת יסוד.

12. השוטר וואפי חטיב ערך תמלול של ההקלטה (7/ת) ותמלול זה, מקובל עליי ומהווה גם תרגום נכון של הדברים שנשמעים בהקלטה. בתמצית, שומעים את הגבר אומר: "אני יראה לך" והאישה עונה לו "מה תראה לי, מה אתה יכול לעשות". בהמשך, הגבר אומר "מזמן אני הזהרתי אותך" והאישה עונה לו "אני רוצה להתגרש ממך". בהמשך, נאמרים הדברים הבאים ושתורגמו על ידי השוטר וואפי חטיב באופן הבא:

"חשוד: אין לי כלום, לא מתגרש ממך ולא מגרש אותך, תהי רגועה.

מתלוננת: יש גירושין, יהיה גירושין בעל כורחך.

חשוד: נשבע לך, אני אשחט את הראש שלך ונשבע לך, אני יכנס למאסר עולם בגללך".

(ההדגשות שלי ה'א'ש')

13. יש לציין שנערך מזכר גם על ידי השוטר סלאח חאג יחיא (8/ת) ואשר תרגם את החלק האחרון של ההקלטה באופן הבא:

"אישה: יהיה גירושם ובניגוד לרצונך יהיה גירושם."

גבר: ואללה, אלוהים שלך, אני אשחט, ינעל ראש אלוהים שלך, באלוהים אני אכנס עליך מאסר עולם."

(ההדגשות שלי ה'א'ש')

14. למרות ההבדלים בתרגום של החלק האחרון של הקלטת כפי שהובא בהדגשה, אין כל שוני בין שני התמלילים לגבי הסיפא של הדברים, והם "אני יכנס למאסר עולם בגללך" לעומת "אני אכנס עליך מאסר עולם".

15. לאחר שמיעה חוזרת ונשנית של ההקלטה, הנני קובע כממצא עובדתי ששומעים באופן ברור את הגבר אומר לאישה: "**באלוהים, אני אכנס עליך מאסר עולם**". ובערבית: **والله لا خشعليك أبداً**. מדובר במשפט צלול שנשמע היטב בתוך ההקלטה. משפט זה, איננו מותיר מקום לספק שמתקיימת עבירת האיומים. היסוד העובדתי הוא עצם אמירת הדברים שמשמעותם היא שהמתלוננת תירצח ובעקבות כך, הגבר, הדובר, ידון למאסר עולם. היסוד הנפשי בעבירת האיומים הוא הכוונה להפחיד את המתלוננת שאם תמשיך בהליכי הגירושין, יחרץ גורל חייה על ידי הדובר.

2. ה. זיהוי הנאשם כדובר בהקלטה

16. בחלק הראשון של עדותה של המתלוננת בבית המשפט, היא זיהתה את עצמה כדוברת בהקלטה וגם זיהתה את הנאשם וכן הוסיפה שההקלטה נקלטה בטלפון שלה ומדובר בשיחה יוצאת מתוך הטלפון הנייד של שורוק (פרוט' מיום 13.3.19 עמ' 8 ש' 2 - 22). גם בחלק הרביעי לעדותה של המתלוננת בבית המשפט, שבו חזרה בה מהדברים שאמרה בחלק הראשון, היא חזרה ואישרה שהיא מדברת עם בעלה, הוא הנאשם, ושאלה בעל אחר חוץ ממנו (פרוט' מיום 13.3.19 עמ' 12 ש' 21 - 30, עמ' 16 ש' 25 - 30).

17. הלכה פסוקה היא, כי זיהוי קול באמצעות משמע אוזניים, קביל כראיה לכל דבר ועניין וכי בנסיבות מסוימות, זיהוי כזה אף עשוי לשמש כעוגן ראיתי מרכזי בהרשעה. כך למשל, בית המשפט העליון קבע כי ניתן להרשיע נאשם בעבירת שוד שבוצעה על ידי אדם רעול פנים בהסתמך על זיהוי הקול של השודד לאור דברים שאמר במהלך השוד. במקרים אלה, העדה המזהה העידה שזיהתה שהשודד שדיבר הוא הנאשם, מאחר והכירה את קולו של הנאשם בשל כך שהתגורר באותה שכונה שבה היא גרה (ע"פ 234/81 **חרבון נ' מדינת ישראל** פ"ד לו (1) 90, 95 (1981); ע"פ 522/71 **בחג'אן נ' מדינת ישראל** פ"ד כו (2) 158, 162-163 (1972)).

18. ואם זו ההלכה, לגבי זיהוי קולו של אדם מכוח היכרות קודמת מהשכונה, כבסיס מספיק להרשעה, וזאת לאור העובדה שהקול נחרט היטב בתודעתה של השומעת מכוח אותה היכרות, קל וחומר בן בנו של קל וחומר, כאשר מדובר בזיהוי קולו של הנאשם על ידי אשתו (המתלוננת), וזאת לאור ההיכרות הקרובה, האינטימית וארוכת השנים שביניהם.

19. על המשקל הגבוה שיש לייחס לזיהוי על ידי בן משפחה קרוב, ניתן ללמוד מ-ע"פ 7679/14 **זהאדה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.8.16). במקרה זה היה מדובר בעבירת רצח שבוצעה באמצעות ירי מנשק חם. האירוע תועד במצלמות האבטחה של עסקים סמוכים למקום ביצוע הרצח. במצלמות האבטחה נראתה דמות של גבר מגבו כאשר הוא חובש כובע מצחייה. לא ניתן היה לראות את פניו. אשתו ובתו של הנאשם העידו שהגבר שרואים בסרטון הוא הנאשם. שתיהן זיהו אותו לפי אופן ההליכה, התיק שנשא ואופן יציאתו מתוך הרכב שממנו הגיע לזירת האירוע ובית המשפט העליון ראה בזיהוי כראיה קבילה ובעלת משקל להרשעת הנאשם כמי שביצע את הרצח (ראו פסקאות 63 - 69 לפסק דינו של כבוד השופט סולברג).

20. במקרה שבפניי, הזיהוי של הנאשם כדובר בהקלטה, נסמך על שלושה אדנים מרכזיים:

א. **ראשית**, על עדותה של המתלוננת. על אדן זה עמדתי בהרחבה לעיל.

ב. **שנית**, על הודאת הנאשם בראיות הנסיבות שלהלן:

* הנאשם אישר בעדותו בבית המשפט שהדוברת בהקלטה, היא המתלוננת (פרוט' מיום 26.3.19 עמ' 46 ש' 4 - 8);

* הנאשם אישר בעדותו בבית המשפט שבתם המשותפת, בשם שורוק, התגוררה עימו בביתו שבתחומי העיר לוד, כאשר המתלוננת כבר עזבה את הבית ויזמה הליך של גירושין בבית הדין השרעי וגם אישר שלשורוק יש טלפון משלה (פרוט' מיום 26.3.19 עמ' 40 ש' 32 - עמ' 41 ש' 3).

* הנאשם אישר שהוא מודע לכך שהמתלוננת יזמה תביעת גירושין בבית הדין השרעי ביפו ואף הבהיר שהוא מתנגד להליך הגירושין. כמו כן, הבהיר היטב את עמדתו שעירוב הרשויות, כגון בתי משפט, משטרה ושירותי הרווחה, על ידי המתלוננת, בקשר הזוגי שביניהם, הוא מהלך פסול שמנקודת מבטו הביא להרס התא המשפחתי (פרוט' מיום 26.3.19, עמ' 37 ש' 25 - עמ' 38 ש' 8, עמ' 40 ש' 6 - 13).

ג. **שלישית**, על זיהוי הנאשם כדובר על ידי בית המשפט. האזנתי להקלטה וגם שמעתי את הנאשם מעיד בבית המשפט. הרושם המתקבל הוא שמדובר בקולו של הנאשם. הלכה פסוקה היא שבית המשפט רשאי, לאחר עריכת השוואה בין הקול שבהקלטה לבין קולו של הנאשם, לקבוע כממצא עובדתי שהנאשם הוא הדובר בהקלטה (ע"פ 440/87 **חדד נ' מדינת ישראל** פ"ד מג (1) 793, 801 - 802 (1989)). יודגש, שזיהוי זה איננו עומד לבדו, אלא מצטרף לשני האדנים המרכזיים שצוינו לעיל.

ה. קבילות ההקלטה

21. הנאשם טען שההקלטה איננה ראייה קבילה. טענה זו אין בה ממש ודינה להידחות. הלכה פסוקה היא שאחד התנאים לקבילותה של הקלטה, הוא זיהוי הקולות שבוקעים מתוך ההקלטה. בעת שהקולות זוהו, נסללה הדרך לקבילותה של ההקלטה (ע"פ 1496/92 **זכאי נ' מדינת ישראל** פ"ד מז (2) 580, 590 (1993); ע"פ 5175/99 **וידאל נ' מדינת ישראל** פ"ד נו(2) 844, 851 (2002)).

22. יתר על כן, ההקלטה הועתקה על ידי השוטרת ענבל אגמון מהטלפון הנייד של המתלוננת ל-"וואצאפ" המשטרתי ומשם לדיסק של המשטרה. הדיסק הוגש כראיה בבית המשפט (ראו: מזכרה של ענבל אגמון, ת/13 וכן עדותה בבית המשפט בפרוט' מיום 26.3.19, עמ' 28 ש' 21 - 28). על פניו, ברור שהדיסק שהוגש לבית המשפט, איננו ההקלטה המקורית ולכן הדיסק הוגש שלא על פי "כלל הראיה הטובה ביותר". בעיני, הדבר לא מעלה ולא מוריד, וגם לא מפחית במאומה מקבילותה של ההקלטה.

23. ב-ע"פ 4481/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.11.16), היה מדובר במערער שהועמד לדין בגין ביצוע סדרה ארוכה של עבירות מין נגד המתלונן. בטרם שפנה בתלונה למשטרה, המתלונן התקשר למערער והקליט את השיחה שביניהם. במהלך השיחה, המערער הודה בביצוע עבירות המין. בהמשך, המתלונן הגיש תלונה במשטרה וזו העתיקה מתוך הטלפון הנייד שלו את השיחה המוקלטת. השיחה המוקלטת הועתקה על גבי דיסק ועותק של הדיסק הוגש לבית המשפט. המערער טען שהדיסק שהוגש לבית המשפט איננו ראייה קבילה מאחר והוגש שלא על פי "כלל הראיה הטובה ביותר". הטענה נדחתה וההקלטה הוכשרה כראיה וניתן לה מלוא המשקל.

ו. סוף דבר

24. בעיני, ההקלטה היא ראייה מרכזית שמגעת לדרגת סיוע לעדותה של המתלוננת בחלק הראשון וזאת בשל כך שההקלטה מסבכת את הנאשם בביצוע עבירת האיומים. ודוק, על מנת להגיע למסקנה בדבר מהימנות עדותה של המתלוננת בחלק הראשון, אין צורך בראייה חיצונית בעוצמה כה גבוהה. עם זאת, העוצמה הגבוהה של אותה ראייה חיצונית, היא ההקלטה, ממחישה היטב את איתנות ומהימנות עדותה של המתלוננת בחלק הראשון שהנאשם אכן איים עליה שירצח אותה.

25. לפיכך, הנני קובע שעדותה של המתלוננת בבית המשפט בחלק הראשון היא עדות מהימנה שיש לתת לה משקל גבוה. כמו כן, הנני קובע כי עדותו של הנאשם שהוא לא איים על המתלוננת והקול שנשמע בהקלטה איננו שלו, היא עדות בלתי מהימנה ונעדרת כל משקל.

26. יתר על כן, המאשימה הגישה חילופי הודעות "וואצאפ" שהתקיימו לטענת המתלוננת בינה לבין הנאשם, בין הטלפון הנייד שברשותה מצד אחד ובין הטלפון הנייד ששייך לבתה שורוק מצד שני (להודעת אלה ראו: את הדיסק ת/3 וגם את העותק הקשיח בדמות ת/4). הודעות אלה רוויות בקללות ובהאשמות הדדיות סביב נושא הגירושין. מדובר בחומר רקע להקלטה. מאחר וקבעתי שההקלטה היא ממילא ראיה איתנה ומרכזית שתומכת בעדותה של המתלוננת, אינני מוצא צורך להיזקק לחילופי הודעות ה-"וואצאפ" לצורך הרשעת הנאשם בעבירת האיומים. כמו כן, המאשימה ממילא גם הצהירה לפרוטוקול שאיננה מבקשת להרשיע את הנאשם בעבירת האיומים לאור התכנים של אותן הודעות (פרוט' מיום 13.3.19 עמ' 14 ש' 10). בנסיבות אלה, מתייתר הצורך לדון בשאלת קבילותן, ומטבע הדברים גם לא בשאלת משקלן, של אותן הודעות.

27. לאור כל האמור לעיל, הנני קובע כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר שהנאשם ביצע את העבירה שיוחסה לו בכתב האישום. לפיכך, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ז אדר ב' תשע"ט, 03 אפריל 2019, במעמד הצדדים.